

1 skyrius

— Daryk, kaip tau sakau, arba įsodinsiu kulką į nugarą.

Vyras kalbėjo Rytų Europos akcentu. Neišgirdau jo balse jokio virpulio ar nerimo. Kalbėjo ramiai, netgi santūriai. Tai nebuvo grasinimas, tai buvo fakto konstatavimas. Jeigu nebendradarbiausiu, būsiu nušautas.

Jaučiau su niekuo nesupainiojamą į kryžmenį įremto pistoleto spaudimą. Pirmas instinktas — loštis ant vamzdžio staigiai pasisukant į kairę, nukreipti šūvį nuo savo kūno. Vyras greičiausiai dešiniarankis, vadinasi, natūraliai labiau pažeidžiamas iš kairės pusės. Sukdamasis galėčiau smūgiuoti alkūne pro atsiradusį tarpą į jo veidą, taip gaučiau laiko užsukti jam riešą ir nukreipti ginklą į kaktą. Seni instinktai, tačiau vyruko, kuris galėjo atlikti šiuos veiksmus, nebeliko. Palaidojau su praeitimi. Tapau vangus. Taip jau nutinka, kai išsiblaivai.

Nepaspaudus čiaupo iš naujo, vanduo nustojo čiurlenti į kriauklę. Kai pakėliau šlapias rankas pasiduodamas, jaučiau, kaip dreba pirštai.

— Nėra reikalo, pone Flinai.

Jis žino mano pavardę.

Įsitvėręs į kriauklę pakėliau galvą ir pažvelgiau į veidrodį. Tas vyras man nematytas. Aukštas, lieknas, ant juodo kostiumo apsi-vilkęs rudą lietpaltį. Galvą buvo nusiskutęs plikai, nuo kairės akies iki žandikaulio leidosi randas. Stipriai niuktelėjęs ginklu man į nugarą pasakė:

— Išlydėsiu tave iš tualetu. Apsirengsi palta. Susimokėsi už pusryčius, išeisime kartu. Pasikalbėsime. Jeigu darysi, kaip liepiu, viskas bus gerai. Jeigu ne — tu miręs.

Geras akių kontaktas. Neparau do nei veidas, nei kaklas, jokių nevalingų judesių, nieko išduodančio. Pažindavau blefuojan tį iš tolo. Žinojau sukčiaus žvilgsnį. Pats gana ilgai taip atrodžiau. Šis tipas — ne sukčius. Žudikas. Bet jis yra ne pirmasis žudikas, kuris man grasina, ir aš prisiminiau, kad praeitą kartą išsisukau dirbdamas smegenimis, o ne panikuodamas.

— Einam, — pasakė jis.

Vyras atsitraukė per žingsnį ir pakėlė pistoletą, leisdamas pamatyti jį veidrodyje. Atrodė tikras: trumpanosis sidabrinis revolveris. Nuo pirmos akimirkos žinojau, kad grėsmė reali, bet veidrodyje pamatęs trumpą piktą ginklą pajutau, kaip iš baimės pasišiaušia oda. Krūtinę ėmė veržti — širdis didino apsakas. Per seniai esu iškritęs iš žaidimo. Teks verstis judinant smegenis *ir* panikuo jant. Revolveris pranyko plikio lietpalčio kišenėje, jis mostelėjo į duris. Pokalbis, atrodo, buvo baigtas.

— Gerai, — atsakiau.

Dvejus metus tryniausi teisės mokykloje, dvejus su puse metų dirbau teisėjo padėjėju ir beveik devynerius metus — advokatu, o tesugebėjau ištarti *gerai*. Nusišluosčiau savo muiluotas rankas į kelnių užpakalį ir persibraukiau pirštais per smėlio atspalvio plaukus. Vyras išsekė paskui mane iš tualetu, perėjo per ištuštėjusią užkandinę, kur buvau palikęs savo pal tą. Apsirengiau, pakišau penkis dolerius po kavos puodeliu ir pasukau prie durų. Randuotasis sekė mane per daug nenutoldamas.

„Tedo“ užkandinė buvo mano mėgstamiausia vieta pamąstyti. Nežinau, kiek teismo proceso strategijų sumaščiau jos kabino se, nuklojęs stalą medicinos išrašais, šautinių žaizdų nuotraukomis ir kava sulaistytomis bylos santraukomis. Senais laikais niekada kasdien nepusryčiaučiau toje pačioje vietoje. Pernelyg rizikinga. Naujajame gyvenime mėgavausi pusryčių rutina pas Tedą. Atsipalaidavau, lioviausi dirsčioti per petį. Labai blogai. Galėjau būti budresnis ši rytą, būčiau pastebėjęs jį artinantis.

Kai žengiau iš užkandinės į miesto centrą, jaučiausi lyg patekęs į saugią vietą. Šaligatviu tekėjo įprastas pirmadienio pėsčiųjų srautas, grindinys po kojomis teikė ramybę. Tas vyrukas nešaus į mane Niujorko Sityje, Čamberso gatvėje, po aštuonių penkiolika, matant trisdešimčiai liudytojų. Sustojau užkandinės kairėje, šalia apleistos metalo dirbinių parduotuvės. Pajutau, kaip nuo žvarbaus lapkričio vėjo ima rausti veidas, svarsčiau, ko reikia šiam vyrui. Ar kada nors pralaimėjau jo bylą? Tikrai jo neprisimenu. Randuotasis atsistojo šalia manęs priešais užkaltą parduotuvės vitriną. Jis stovėjo taip arti, kad praeiviai negalėjo perskirti. Veide pasirodė ilgas šypsnyš, jis sulenkė randą ant skruosto.

— Prasisek pal tą ir pasižiūrėk vidun, pone Flinau.

Jaučiausi keistai nerangus, kol tikrinau kišenės ir nieko neradau. Praskleidžiau pal tą. Viduje pamačiau įpjovą, tarsi šilko pamušalas būtų atiręs. Neatiro. Man prireikė kelių sekundžių suprasti, jog į pal tą kaip pamušalas įvilktas plonas švarkas. Anksčiau jo nebuvo. Šis vyrukas įkišo švarko rankovės į mano pal tą, kol buvau tualete. Apsičiupinėjęs už nugaros radau kibukais užklijuotą ilgą kišenę, kuri leidosi nuo liemens žemyn. Patraukęs švarką į šoną, kad matyčiau, atplėšiau lipukus ir įkišau ranką vidun. Užčiuopiau kažkokią giją.

Ištraukiau giją iš slaptos kišenės. Ten buvo ne gija.

Laidas.

Raudonas laidelis.

Mano pirštai nusileido iki plonos plastiko dėžutės su daugiau laidų, paskui užčiuopė du suplotus stačiakampius švarko iškilumus abiejuose nugaros šonuose.

Nebegalėjau įkvėpti oro.

Vilkėjau bombą.

Plikis neketino šauti į mane Čamberso gatvėje prie trisdešimties liudytojų. Jis ketino susprogdinti mane su bala žino kiek aukų.

— Nebėk, nes detonuosiu įrenginį. Ir nemėgink jo nusiplėšti. Neatkreipk į save dėmesio. Mano vardas Arturas.

Jis ištarė vardą kirčiuodamas pirmą skiemenį, šypsodamasis.

Aš staigiai įkvėpiau oro su metalo prieskoniu ir prisiverčiau palengva iškvėpti.

— Ramiai, — patarė Arturas.

— Ko tu nori? — paklausiau.

— Mano darbdavys pasamdė tavo įmonę jam atstovauti. Turime nebaigtų reikalų.

Baimė šiek tiek atlėgo: viskas ne dėl manęs. Viskas dėl senosios mano advokatų kontoros, ir aš tikėjau, kad pavyks įkišti šį vyruką Džekui Haloranui.

— Atleisk, bičiuli. Įmonė man nebeprisitaikė. Kalbi ne su tuo vaikinuku. Ir kam konkrečiai dirbi?

— Man atrodo, vardas tau girdėtas. Ponui Volčiokui.

Šūdas. Jis teisus. Vardas man girdėtas. Olekas Volčiokas buvo rusų gaujos vadeiva. Ankstesnis mano partneris Džekas Haloras sutiko ginti Volčioką likus mėnesiui iki mūsų išsiskyrimo. Kai Džekas paėmė bylą, Volčiokas laukė teismo už nužudymą — gangsterio susidorojimą. Aš nebuvo matęs dokumentų, nebuvo netgi susitikęs su tuo rusu. Visą tą mėnesį paskyriau biržos brokerio Tedo Berklio, kuriam buvo iškelti kaltinimai dėl bandymo pagrobti, gynybai. Jo byla galutinai mane palaužė. Pasibaigus jo teismui praradau savo šeimą, o vėliau — ir save viskio butelyje. Išėjau iš sistemos beveik prieš metus su savo sielos likučiais, o Džekas labai džiaugėsi, kad galėjo perimti mano advokatų kontorą. Nekėliau kojos į teismo salę nuo tos dienos, kai prisiekusieji paskelbė verdiktą Berklio byloje, ir artimiausiu metu neketinau grįžti į teisės sritį.

Džeko istorija buvo kitokia. Jis turėjo bėdų su lošimu. Kiek girdėjau, pastaruoju metu ketino parduoti kontorą ir išvykti iš miesto. Greičiausiai pasitraukė su Volčioko rankpinigiais. Jeigu

rusų gauja negali rasti Džeko, atėjo manęs — kad atlyginčiau. Kaip įprasta gaujose. Kai ant nugaros bomba, kam svarbu, kad esu bankrutavęs? Gausiu jam tų prakeiktų pinigų. Viskas bus gerai. Sugebėsiu tam tipui susimokėti. Jis ne teroristas. Jis banditas. Banditai nesprogdina žmonių, kurie skolingi jiems pinigų. Tik priverčia susimokėti.

— Klausyk, tau reikia Džeko Halorano. Aš su ponu Volčioku nesu pažįstamas. Mes su Džeku nebe partneriai. Bet viskas gerai, jeigu nori susigrąžinti honorarą, mielai dabar pat išrašysiu čekį.

Ar jam pavyktų išsigrąžinti čekį — kitas klausimas. Mano sąskaitoje buvo kiek daugiau nei šeši šimtai dolerių, nebuvau susimokėjęs nuomos, turėjau neapmokėtų reabilitacijos klinikos sąskaitų ir jokių pajamų. Klinikos sąskaitos buvo rimčiausia problema, bet atsižvelgiant į viskio kiekį, kurį per save pervarydavau, būčiau numiręs, jeigu nebūčiau užsirašęs į kliniką ir gavęs pagalbą. Kol gydžiausi, supratau, kad joks „Jack Daniel’s“ kiekis neišdegsins to, kas nutiko dalyvaujant Berklio byloje. Galop atsikračiau priklausomybės nuo alkoholio ir už dviejų savaitių ketinau pasirašyti galutinį susitarimą su savo kreditoriais. Liko dvi savaitės iki naujos pradžios. Jeigu rusams reikia daugiau nei kelių šimtų žalių, aš susimoviau... rimtai susimoviau.

— Ponui Volčiokui nereikia iš Džeko pinigų. Gali pasilikti. Juk, šiaip ar taip, juos užsidirbsi, — atsakė Arturas.

— Kaip suprasti „užsidirbsi“? Klausyk, daugiau nebedirbu advokatu. Beveik metus nebedirbu gynėju. Negaliu tau padėti. Aš apmokėsiu ponui Volčiokui skolą. Prašau leisti man nusivilkti šitą, — pasakiau griebdamas paltą ir ketindamas jį nusitraukti.

— Ne, — atsakė randuotasis. — Tu nesupratai, advokate. Ponas Volčiokas nori, kad kai ką dėl jo padarytum. Tu *būsi* jo advokatas ir jis tau sumokės. Tu imsiesi darbo. Arba daugiau šiame gyvenime nenuveiksi nieko.

Gerklę surakino panika bandant jam atsakyti. Atrodo nelogiška. Buvau įsitikinęs, kad Džekas pasakė Volčiokui, jog išėjau iš advokatūros ir daugiau negaliu imtis gynybos. Prie kelkraščio sustojo ilgas baltas limuzinas. Ant tviskančio vaškuoto paviršiaus atsispindėjo iškreiptas mano atvaizdas. Galinės keleivio duralės atsidarė iš vidaus, mano atvaizdas dingo. Arturas stovėjo prie atvirų durų ir parodė galva man lipti. Bandžiau susiimti: kvėpavau giliai, raminau pulsą, desperatiškai stengiausi neapsivemti. Smarkiai užtamsinti limuzino langai paliko vidų giliame šešėlyje. Atrodė, kad automobilis sklidinas juodo vandens.

Sekundę viskas atrodė stebėtinai ramu: tik aš ir atviros durys. Jeigu bėgčiau, toli nenubėgčiau... ne variantas. Jeigu įlipčiau į mašiną ir likčiau arti Arturo, jis negalėtų susprogdinti įtaiso. Tą akimirką keikiau save, kad pamiršau įgūdžius. Tuos įgūdžius, kurie daugelį metų saugojo mane gatvėse, įgūdžius, kurie padėjo maustyti milijonų dolerių algas gaunančius advokatus, man dar net neįstojus į teisės mokyklą, įgūdžius, kurie būtų padėję pastebėti šį tipą, kol nepriėjo per dešimt pėdų nuo manęs.

Apsisprendęs įlipau į triušio urvą.

2 skyrius

Vos tik atsisėdau, pajutau, kaip bomba įsispaudė į kūną.

Limuzino gale sėdėjo keturi vyrai, įskaitant Arturą, kuris įlipo paskui mane ir uždaręs duris atsisėdo iš kairės, vis dar taip pat trikdančiai besišypsantis. Girdėjau murkiant variklį, bet likome stovėti vietoje. Cigaro dūmo ir naujos odos kvapas užpildė nosį. Vairuotoją nuo prabangaus salono skyrė tamsinto stiklo pertvara.

Ant limuzino grindų gulėjo baltas odinis sportinis krepšys.

Man iš dešinės du vyrai juodais lietpalčiais užpildė šešiams žmonėms skirtą sėdynę. Jie buvo klaikiai stambūs, kaip kokie pasakos veikėjai. Vienas ilgus šviesius plaukus buvo susirišęs į uodegą. Kitas, trumpais rudais plaukais, atrodė tikras milžinas. Jo galva buvo sulig krepšinio kamuoliu, šalia jo blondinas atrodė nykštukas, bet labiausiai baugino ručchio veido išraiška. Veide nebuvo matyti jokių emocijų, jokių jausmų, tik šaltas, šiurpus pusiau mirusios sielos žvilgsnis. Būdamas sukčius, naudojiesi gebėjimu skaityti žmonių nuotaikas. Kliaujiesi gebėjimu manipuluoti emocijomis ir natūraliomis žmonių reakcijomis. Bet viena žmonių kategorija yra atspari įprastiems triukams, ir kiekvienas sukčius atskiria juos bei stengiasi su jais neturėti reikalų — tai psichopatai. Milžinas rudais plaukais atrodė klasikinis psichopato pavyzdys.

Priešais mane sėdėjo Olekas Volčiokas. Jis vilkėjo juodą kostiumą ir baltus marškinius, prasagstytus ties kaklu. Veidas buvo apžėlęs pražilusiais šeriais, žilė įsimetusi ir į plaukus. Būtų visai gražus vyras, jeigu ne piktdžiuga akyse, kuri kažkaip bjaurojo jo išvaizdą. Pažinau jį iš laikraščių ir televizijos: jis buvo gaujos vadas, žudikas, narkotikų prekeivis.

Bet jau tikrai, velniai rautų, nebus mano klientas.

Turėjau reikalų su tokiais kaip Volčiokas visą savo gyvenimą: turėjau tokių draugų, priešų, netgi klientų. Ir nesvarbu, ar jie iš Bronkso, Komptono, Majamio ar Mažosios Odesos. Tokio tipo vyrai gerbia vieną dalyką — jėgą. Nors ir buvau paklaikęs iš siaubo, negalėjau to jam parodyti, nes kitaip — esu lavonas.

— Nedirbu su žmonėmis, kurie man grasina, — pasakiau.

— Neturi pasirinkimo, pone Flina. Aš — tavo naujasis klientas, — pareiškė Volčiokas. Jis kalbėjo šiek tiek laužyta anglų kalba su ryšku rusišku akcentu. — Kartais, kaip sakote jūs, amerikiečiai, įmini į šūdą. Jei nori, gali kaltinti Džeką Haloraną.

— Pastaruoju metu kaltinu jį dėl daugelio dalykų. Kodėl jis tavęs negina? Kur jis?

Volčionas dirstelėjo į Artūrą, ir sekundę abu šypsojosi vienu-
dai nemaloniai. Tada pasižiūrėjo į mane ir tarė:

— Kai Džekas Haloranas ėmėsi mano bylos, jis pasakė, kad gynyba neįmanoma. Aš ir taip žinojau. Prieš Džeką bylą peržiūrėjo keturios advokatų kontoros. Tačiau Džekas galėjo kai ką, ko kiti advokatai negali. Todėl sumokėjau Džekui ir daviau jam darbo. Deja, Džekas savo darbo atlikti nesugebėjo.

— Labai blogai. Bet aš su tuo niekaip nesusijęs, — atsakiau stengdamasis, kad balsas neišduotų, jog nervinuosi.

— O čia tu klysti, — paprieštaravo Volčionas.

Iš auksinės dėžutės šalimais jis ištraukė nedidelį šokolado spalvos cigarą, nukando galiuką, prisidėgė ir tarė:

— Prieš dvejus metus įsakiau nužudyti žmogų, vardu Marijas Džeraldas. Paprašiau Mažąjį Benį jį pašalinti. Benis savo darbą padarė, bet buvo sugautas ir pradėjo kalbėti su FTB. Benis liudys teisme, kad aš užsakiau nužudymą. Visi teisininkai, su kuriais kalbėjau, sakė, kad Benis bus pagrindinis prokurorės liudytojas. Jo parodymai mane nuteis. Nėra jokių abejonų.

Sėdėjau sukandęs žandikaulius taip, kad juos ėmė skaudėti.

— Benį saugo FTB. Saugo gerai ir yra puikiai paslėpę. Netgi mano kontaktai nesugeba jo surasti. Esi vienintelis, kuris gali priartėti prie liudytojo, nes esi mano advokatas.

Pritildęs balsą pridūrė:

— Prieš apklausdamas Benį nusivilksi savo palatą. O kai teismas bus tuščias, mes priklijuosime bombą po liudytojo vietos kėde. Benis atsisės, mes susprogdinsime įtaisą. Nebus Benio, nebus bylos, nebus problemos. Tu būsi sprogdintojas, pone Flinau. Tu keliausi į kalėjimą. Kaltintojui pritrūks įkalčių naujam bylos svarstymui, aš būsiu laisvas.

— Esi sumautas beprotis, — pasakiau.

Volčiokas iš karto nesureagavo. Neįsiuto ir neėmė man grašinti. Jis tik pasėdėjo, paskui pakreipė galvą, lyg vertintų galimybes. Nebuvo jokio garso, tik besidaužančios į krūtinės ląstą mano širdies, ir svarsčiau, ar ką tik nenusipelniau kulkos. Nepajėgiau atplėšti akių nuo Volčioko, bet jaučiau, kad kiti spokso į mane beveik nustebę, lyg į vyruką, nutarusį įkišti ranką į gyvačių urvą.

— Prieš apsispręsdamas pasižiūrėk čia, — pasakė Volčiokas, linktelėdamas Arturui.

Arturas pakėlė baltą sportinį krepšį ir atsegė.

Viduje gulėjo Džeko galva.

Mano skrandis susigniauzė. Burna prisipildė seilių. Žiauktelėjau, prisidengiau burną ir užsikosėjau. Nusispjoviau, iš paskutiniųjų stengiausi susitvardyti, įsitvėriau į kėdę po savimi taip, kad pirštų nagai susmigo į odą. Ramaus fasado neliko nė pėdsako.

— Mes tikėjomės, kad Džekas sugebės tai padaryti. Klydome. Su tavimi nerizikuosime, pone Flinau, — pasilenkdamas į priekį pasakė Volčiokas. — Turime tavo dukterį.

Laikas, kvėpavimas, kraujas, judesys — viskas sustojo.

— Jeigu jūs ją bent paliesite...

Rusas ištraukė mobilųjį telefoną iš kelnių kišenės, apsuko taip, kad matyčiau ekraną. Eimė stovėjo tamsios gatvės kampe priešais spaudos kioską. Mano mergytė. Jai tik dešimt metų. Mačiau, kad yra kažkur Niujorke, apkabinusi save rankomis, kad būtų šilčiau, ir vangiai žiūri į kamerą. Už jos reklamoje buvo antrašė apie krovininį laivą, kuris nuskendo Hadsono upėje šeštadienio naktį.

Nepajutau, kaip smarkiai prakaituoju: mano marškiniai permirko, sušlapo veidas ir plaukai, bet baimės daugiau nebejaučiau. Man neberūpėjo bomba, ginklas ar pora tylių milžinų, spoksančių į mane savo negyvomis akimis.

— Sugražink ją man, ir paliksiu gyvą, — pasakiau.

Volčiokui ir jo šutvei mano žodžiai sukėlė juoką. Jie žinojo

mane kaip Edį Flina, advokatą; jie nepažinojo senojo Edžio Flino: sukčiaus, gatvės mušeikos, fokusininko. Tiesą sakant, pats jį beveik pamiršau.

Volčiokas prieš pradėdamas kalbėti palenkė galvą. Atrodė atsargiai besirenkantis žodžius.

— Tavo padėtis ne tokia, kad galėtum grasinti. Būk protingas. Nieko nenutiks tavo dukrai, jeigu darysi, kaip sakau, — tarė jis.

— Paleisk ją. Nedarysiu nieko, kol nežinosiu, kad ji saugi. Jei nori, nužudyk. Tiesą sakant, geriau nužudyk, nes keliausiu į kapą sukišęs nykščius į tavo akis, jeigu tuojau pat jos nepaleisi.

Volčiokas užtraukė cigaro, prasižiojo ir valandėlę leido dūmui žaisti ant storų lūpų, mėgaudamasis aromatu.

— Tavo duktė saugi. Mes paėmėme ją nuo mokyklos, kol laukė autobuso į ekskursiją. Ji mano, kad ją prižiūrintys vyrai yra tau dirbantys apsaugininkai. Praeityje esi sulaukęs grasinimų mirtimi, ji tą žino. Tavo buvusioji mano, kad Eimė išvažiavusi į mokyklos ekskursiją, vaikštinėja po Long Ailandą. Mokykla įsitikinusi, kad ji su tavimi. Dieną ar dvi jos niekas nepasiges. Jeigu nesutiksi vykdyti mūsų nurodymų, aš ją nužudysiu. Tačiau tai bus palengvėjimas. Tavo dukra kentės, jeigu nebendradarbiausi. Kai kurie mano vyrai...

Jis tyčia nutilo, apsimesdamas, kad ieško tinkamo žodžio, leisdamas mano vaizduotei susikurti košmarą. Visas mano kūnas įsitempė, lyg pasirengdamas atremti fizinį puolimą. Pajutau, kaip adrenalinas užpildo mano sistemą įtūžiu.

— Na, kai kurie maniškiai turi *neįprastą apetitą* dailioms mažametėms.

Puoliau Volčioką iš savo vietos greičiau, nei supratau tą daręs. Susirietęs, be tvirtos atramos, palenkęs galvą, puoliau į priekį ir sugebėjau dešiniu kumščiu užvanoti mafijos bosui į kairį skruostą. Cigaras išlėkė iš jo sumautos burnos. Atitraukiau kairę ranką, atgavau pusiausvyrą ir tada smūgiavau jam į gerklę.

Bet man nespėjus užtvoti, didžiulė ranka griebė mane ir pakėlė nuo grindų. Pasisukęs išvydau mane laikantį milžiną psichopatą. Jis ketino trenkti mane ant šiknos kaip besiaikštijantį vaiką. Suveikė seni įpročiai. Dešine griebiau jam už veido, skaudžiai suleidau nagus į mėsingą kaktą. Tai buvo automatinis, nesąmoningas atsakas ir dėmesio nukreipimas. Kairė mano ranka nepastebimai įsmuko į drūtuolio švarką ir sugriebė jo piniginę. Užtrukau pusę sekundės. Greitai ir švelniai. Pasirodo, savo įgūdžių per tuos metus nepraradau. Apšvarinau mikliai. Storulis nepastebėjo, jis tiesiog rengėsi nusukti man galvą. Kai įsikišau piniginę į kišenę, pietų lėkštės dydžio kumštis pasirodė prieš mano veidą. Sukdamasis nuo smūgio pajutau, kaip jis nudegina pakaušį. Kritau trinktelėdamas galva į limuzino grindis.

Tačiau nenualpau, jaučiau, kaip skausmas siaučia galvoje. Pirmą sykį apšvarinau po penkiolikos metų pertraukos. Veikiu instinktyviai: taip nutiko, nes toks buvau.

Ne... nes toks *esu*.

Atitraukti dėmesį, nukreipti dėmesį kitur, įtikinėti, kalbėti užuominomis, daryti spaudimą, sukčiauti — įgūdžiai ir technika, kurios išmokau ir kuria naudojausi tiek kaip sėkmingas sukčius gatvėje prieš daugelį metų, tiek pastaruosius devynerius metus teismo salėje. Iš esmės nepasikeičiau. Tik pakeičiau objektą.

Tada mano akys ir protas užsivėrė, pasidaviau tirštėjantiems tamsai.

3 skyrius

Atsipeikėjau ant odinės sėdynės, pakaušį skaudėjo. Vienas iš gorių glaudė ledo maišelį man prie kaklo. Tas stambus šviesiaplaukis, kuris atrodė kaip ką tik išmestas iš švedų sunkiojo metalo grupės.

Salsvas, aitrus Volčioko cigaro kvapas supykinio. Supratau, kad rusai pakėlė mane nuo limuzino grindų ir nudrėbė ant sėdynės. Akis nuo dūmų šiek tiek perštėjo, bet užteko sekundės dalies suprasti, jog milžinas psichopatas, kuris mane išjungė, dingęs. Paėmiau ledo maišelį ir numečiau ant grindų.

— Mes prie teismo rūmų, — pranešė Arturas.

Atsisėdau.

— Kodėl mes prie teismo rūmų? — paklausiau.

— Todėl, kad ši rytą prasideda pono Volčioko teismas, — paaiškino Arturas.

— Ši rytą? — perklausiau.

Prisiminiau savo dukters nuotrauką Volčioko telefone ir pajutau, kaip pyktis skaudžiai sugniaužia kaklą, o raumenys įsitempia lyg metalas.

— Bylos nagrinėjimas prasideda po valandos. Prieš leisdami eiti turime įsitikinti, kad sugebėsi. Priešingu atveju nužudysime tave dabar, o tavo šeimą — vėliau, — paaiškino Arturas.

Jis išsitraukė revolverį ir pasidėjo ant sulenkto kelio.

Arturas padavė man prabangiai atrodančią taurę su šlakeliu šlapimo spalvos skysčio. Kvėpėjo kaip burbonas. Išmaukiau ir pajutau pažįstamą gaižų karštį. Pirma mano taurelė išėjus iš alkoholikų reabilitacijos klinikos. Sekundę mažčiau, kiek pinigų likau skolingas klinikai, paskui nuvijau tą mintį. Nušokti nuo bėgių galėjau bet kada, dabar metas atrodė ne blogesnis nei kitas. Ištiesiau stiklą antrai porcijai, Arturas šliūkstelėjo dar skysčio iš derančio prie komplekto grafino. Nugurgiau greitai, mėgaudamasis deginimu. Visas kūnas nuo stipraus alkoholio sudrebėjo, papurčiau galvą. Papurčiau tarsi stebuklingą aštuntąjį rutulį*, stengdamasis mąstyti blaiviai, bet atsakymas neužsižiebė.

* *Magic 8-Ball* — kėglių rutulio su 8 numeriu formos žaisliukas, priemonė „pranašauti“ ateitį. Papurčius užsidega vienas iš dvidešimties galimų atsakymų: neigiamas, teigiamas, neutralus, abejotinas.

— Kur mano dukė?

— Kol kas ji saugi ir laiminga, — atsakė Arturas.

Įpylė man dar išgerti. Atstūmiau pasiūlytą burboną ir ėmiau galvoti.

— Kodėl nužudei Džeką? — paklausiau.

Volčiokas linktelėjo Arturui; mielai perleido jam informuoti mane smulkiau.

— Visi advokatai, kuriuos aplankėme, sakė, kad Benio parodymų užteks Volčiokui nuteisti. Todėl atrode logiška tiesiog nužudyti Benį. Sprendimas paprastas, bet mums nepavyksta jo rasti. Mes... *įtikinome* Džeką apsivilkti švarką, kad galėtų nužudyti Benį teismo salėje. Bet jis nesugebėjo to padaryti.

Man pasidarė įdomu, kokio įtikinėjimo griebėsi rusai. Be abejo, Džeką kankino. Jis buvo mulkis, priklausomas nuo lošimų, bet buvo mano partneris, ir man pasidarė jo gaila. Kad ir koks buvo Džekas, jis nesutvertas įnešti bombą. Jau būdavo gerai, kad atsinešdavo savo portfelį ir nepargriūdavo susipynus kojoms. Matyt, gerokai jį apdorojo.

— Kodėl Džekas? — paklausiau.

— Mums reikėjo tam tikro advokato. Žinome, kad jūs su Džeku įsteigėte kontorą iš nelegalių paskolų pinigų. Džekas turėjo blogą reputaciją — kaip melagis ir nemokantis skolų. Jam reikėjo pinigų; klientai ėmė bėgti nuo jo, kai tu išėjai, o mums reikėjo ko nors, kas įneštų bombą pro apsaugą. Teismo rūmų apsauga gera. Šiandien bus dar geresnė. Mes nesugebėjome įkišti ten bombos: tikrina visus, skanuoja ir vėl apčiupinėja... išskyrus tave ir Džeką. Mes tai žinome. Stebėjome, kaip jūs kasdien daug mėnesių įeinatė į teismo pastatą. Nė vienas iš jūsų niekada nebuvote apieškomi. Apsaugininkai praleidžia jus tiesiai — kaip senus draugus. Sakėme Džekui, ką ir tau: padėk bombą ir nužudyk liudytoją.

Arturas atsilošė ir dirstelėjo į Volčioką. Lyg bėgtų vienoje

estafetės komandoje: Arturas išklojo plikus faktus, po jų mielai perleido bosui pratęsti bauginimą.

— Vos prieš tris dienas Džekas sėdėjo ten, kur tu dabar, pone Flinau. Jis vilkėjo tą patį švarką kaip tu, su ta pačia bomba viduje. Papasakojome jam tą patį, ką dabar pasakojame tau. Atidariau šios mašinos duris ir liečiau atlikti darbą, — tęsė Volčiokas, nuleidamas akis į grindis.

Jo galva pakilo pro dūmų kamuolį, įrėminantį veidą pilkoje migloje. Volčiokas tęsė:

— Džekas sustingo. Drebėjo kaip... koks ten žodis? Epileptikas? Lyg būtų užėjęs priepuolis, per jo koją nutekėjo šlapimas. Mes uždarėme duris ir nusivežėme pas save.

Banditas vėl užsitraukė cigaro ir stebėjo, kaip šiltai žioruoja jo galiukas.

— Pririšau jį prie kėdės. Pasakiau, kad nužudysiu jo seserį, jeigu nepadarys, kaip sakau. Viktoras, — jis parodo į šviesiaplaukį, — atveda pas mus jo seserį. Paimu peilį ir Džekui matant supjaustau jai veidą. „Ar dabar padarysi, kaip liečiu?“ — klausiu. Nieko. Aš pjaustinėju ją peiliu, o jis tiesiog sėdi.

Jau beveik jaučiau, kaip susirakina krūtinės ląsta. Šitas pabaisa turi mano mergytę. Krūptelėjau nuo kažkokio garso; mano krumplių sąnariai traškėjo nuo įtampos. Kitoje rankoje laikiau tuščią burbono taurę, svarsčiau, ar nesugrūsti jos Volčiokui į akį, bet apsigalvojau. Atsižvelgiant į tai, kad paskutinis bandymas jį pulti nepavyko, nenorėjau mėginti dar kartą.

Kol kas ne.

— Tada supratau, kad Džeku negaliu pasitikėti. Prieš nužudydamas jį suteikiau seseriai malonumo. Įteikiau savo peilį ir padėjau jai jį supjaustyti, bjauriai supjaustyti.

Jo akyse žioravo pragariška kibirkštis, akys, atrodo, švytėjo. Prisiminimas teikė pasitenkinimo.

— Pasiūlymas netilpo Džeko galvoje, todėl ją nupjoviau ir

padaviau jo seseriai prieš ją nužudydamas. Ji buvo draši. Ne tokia kaip brolis.

Pasižiūrėjau į gailėstingai užtrauktą sportinį krepšį ant grindų ir pagalvojau apie partnerį. Ir vėl ėmiau Džeko nekęsti. Jei galėčiau, nuspirčiau nupjautą jo galvą į Hadsoną. Tiesiog suspardyčiau. Jis nusipelnė gulėti upės dugne šalia to nuskendusio laivo.

— Su tavimi nėra laiko repetuoti, — tęsė Arturas. — Nuneši bombą dabar, pone Flina. Nusiramink. Atsimink savo dukterį. Įneši bombą... priartėsi prie jos per žingsnį. Jeigu būsi sugautas, keliausi į kalėjimą už mėginimą susprogdinti visuomeninį pastatą. Sėsi iki gyvos galvos be teisės išeiti anksčiau laiko. Kaip manai?

Pagalvojau, kad jis teisus. Žmonės, šiame mieste bandantys susprogdinti visuomeninius pastatus, paprastai gerai nebaigia. Mane be jokios abejonės sieks pasodinti iki gyvos galvos. Vienintelė lengvinanti aplinkybė — kad įnešiau bombą, nes grasino mano dukrai. Ekstremali prievarta neatleidžia nuo bausmės, bet galiu išvengti kalėjimo iki gyvos galvos.

Ta vimdanti šypsena vėl išsiplėtė Arturo veide. Jau beveik įsivaizdavau, kad jis nuspėjo mano mintis. Volčiokas užgesino savo cigarą ir įdėmiai pasižiūrėjo pro besisklaidančius dūmus. Pagalvojau, kad jie abu yra protingi, negailėstingi vyrai, tik jų protai veikia skirtingai. Arturas atrodo patarėjas, žmogus turintis planą, kuris apsvarsto galimas pasekmes ir rūpestingai pasveria riziką, jis yra apskaičiuojantis mąstytojas. Jo bosas — kitoks. Volčioko judesiai lėti ir grakštūs kaip aukštoje žolėje grobio tykančios stambios katės; jo intelektas pirmykštis, instinktyvus... beveik laukinis. Nuojauta sakė, kad tie vyrai nepaliks manęs gyvo, jog papasakočiau, kaip viskas buvo, nesvarbu kas nutiktų.

— Aš jau labai seniai nekėliau kojos į teismo pastatą. Kodėl manote, kad šiandien man pavyks tiesiog įeiti neapieškotam?

— Tu pažįsti apsaugininkus, dar svarbiau, jie pažįsta tave, —

atsakė Arturas. Jis kalbėjo garsiau, atsisėdo tiesiai, norėdamas užtvirtinti savo požiūrį. — Advokate, mes stebime teismo rūmus seniai. Beveik dvejus metus planuojame viską iki menkiausios smulkmenos. Bombą turi įnešti tas, kuriuo apsauginiai pasitiki ir kurį mažiausiai įtaria. Nėra kito kelio įnešti bombą į pastatą. Pats mačiau tave, kaip įleki pro duris vėluodamas, mosteli apsauginiui prie stalo, peršokdamas jutiklius ir įjungdamas signalizaciją. Jie nekreipia dėmesio ir tave praleidžia. Kalbiesi su jais. Jie tave pažįsta, netgi atsiliepia į tavo skambučius.

Aš nesinešioju mobiliojo telefono. Niekada nepatiko mintis, kad bet kas gali nustatyti mano buvimo vietą artimiausios antenos atžvilgiu. Senų laikų palikimas, kurio taip ir nenusikračiau, nors Džekas nupirko man ne vieną išmanųjį. Visus juos pamečiau. Kol verčiausi advokato praktika, visą dieną praleisdavau teisme. Jeigu kam nors manęs skubiai prireikdavo, paskambindavo į vestibulį. Paprastai kas nors iš apsaugininkų žinodavo, kokiam svarstyme esu, ir nueidavo manęs pakviesti. Pora viskio butelių per Kalėdas ir gėrybių pintinė per kiekvieną Padėkos dieną — tai viskas, ko reikėdavo už tokią pagalbą.

Galva šiek tiek prašviesėjo.

— Kodėl negalite nužudyti liudytojo kitaip? Snaiperis galėtų nuimti jį vežamą į teismą.

Arturas linktelėjo.

— Mąščiau apie tai. Apgalvojau visus variantus. Mes nežinome, kur Benis ir kaip jis pakliūs į teismą. Šis kelias vienintelis. Rodėme bylą daugybei advokatų. Didžiosios kontoros užsiima praktika visame mieste. Jūs su Džeku beveik visas bylas sprendėte čia, Čamberso gatvėje. Jūs pažįstami su personalu. Tie kiti advokatai ima po devynis šimtus dolerių už valandą. Manote, jie turi laiko pasikalbėti su apsaugininku? Ne. Supratau, kad tai variantas, iš karto, kai pamačiau jus su Džeku lekiant pro apsaugą: paleidote aliarmą, o niekas nė akimi nemirktelėjo. Jūs parodėte man kelią.

Arturas — smegenys. Akivaizdu, čia jo planas. Jis atrodė santūrus, šaltai racionalus, ir įsivaizdavau, kad toks liks, net kai nuspaus nuleistuką. Apie Volčioką galima pasakyti priešingai. Nors atrodė ramus po mano smūgio, jaučiau pabaisą, besislepiančią po atsipalaidavusia poza, besiveržiančią į paviršių, pasirengusią bet kurią akimirką išsilaisvinti.

Suėmiau rankomis galvą ir ėmiau giliai ir lėtai kvėpuoti.

— Dar vienas dalykas, pone Flinau, — pasakė Volčiokas. — Turi suprasti, kad mes kovotojai. Išdidūs. Mes esame bratva, tai reiškia *brolija*. Aš pasitikiu šiuo žmogumi. — Jis uždėjo ranką ant Arturo peties. — Bet daug kas gali *pravirsti*. Turi įnešti švarką į pastatą. Tavo duktė mirs po vieno mano skambučio. Tu nueisi ten. Žinau. Matau, kad ir tu kovotojas. Nesipriešink man.

Jis nutilo prisidegti naujo cigaro.

— Mes su Arturu atvažiuome čia prieš dvidešimt metų be nieko. Išliejome daug kraujo, kad atsidurtume ten, kur dabar esame, ir be kovos nepabėgsime. Bet nesame kvaili. Teismo posėdžiai truks tris dienas. Mes duodame tau dvi. Daugiau rizikuoti negalime. Dvi dienos pasodinti Mažąjį Benį į kėdę, kad galėtume nužudyti. Jeigu rytoj ketvirtą po pietų jis bus gyvas, neturėsiu iš ko rinktis. Teks bėgti. Kuo ilgiau tęsiasi byla, tuo labiau tikėtina, kad prokurorė mėgins atšaukti mano užstatą. Man tą pasakė devynis šimtus per valandą gaunantis advokatas. Tau užtenka smegenų suprasti, kad jis teisus.

Esu tai matęs. Dauguma prokurorų neturi parengę paties rimčiausio įkalčio, kai kaltinamasis kreipiasi į teisėją, prašydamas paleisti už užstatą. Paruošti DNR įkalčius ir ekspertų įrodymus užtrunka laiko. Tačiau kai byla pasiekia teismą, prokurorai būna surikiavę visas anteles, ir jeigu tinkamai sužaidžia, gali pateikti teisėjui prašymą panaikinti sprendimą paleisti kaltinamąjį už užstatą. Tai paprastai nulemia kaltinamojo likimą. Reikia tik, kad kameros pareigūnas šiek tiek „pavėluotų“ nuimti nuo kaltinamo-

jo antrankius. Užtenka sekundės pamatyti antrankius — ir prisiekusieji visada nuteisia.

Linktelėjau Volčiokui. Jis žinojo, kad pakankamai gerai išmanau prokurorų taktiką, todėl nėra prasmės neigti.

Paskelbęs savo ultimatumą Volčiokas sunkiai slėpė tikrąjį prigimties brutalumą.

— Paleisdamas už užstatą teismas paėmė mano pasą. Tris kartus per metus iš Rusijos gaunu prekes privačiu lėktuvu į komercinį aerodromą netoliese. Lėktuvas atskrenda čia rytoj trečią ir išskrenda šeštą. Jeigu Benis ketvirtą vis dar bus gyvas — tavo laikas išseko. Man reikės išeiti iš teismo rūmų ketvirtą, kad spėčiau į lėktuvą. Tas lėktuvas — paskutinė mano galimybė pasprukti iš Jungtinių Valstijų. Aš noriu likti. Aš noriu kovoti. Mažasis Benis turi mirti rytoj prieš ketvirtą, nes nužudysiu tave ir tavo dukrą. Prisiekiu.

Viskio stiklas sutrupėjo mano rankoje.

Pasijutau krentąs. Kūnas suzmeko, žandikaulis drebėjo, turėjau tvirtai sukąsti dantis, kad nebarškėtų. Kraujas varvėjo iš perpjauto delno, bet skausmo nejaučiau. Negalėjau pajudėti. Negalėjau galvoti. Kimiai sudejavau iškvėpdamas. Jeigu Eimei kas nors nutiks, skausmas mane nužudys. Jaučiau, kaip mano smegenys, mano raumenys, mano širdis dega vien pagalvojus apie tą agoniją. Mano žmona Kristinė ilgai taikstėsi su manimi: atleido ilgas valandas biure, skambučius trečią ryto iš policijos nuovadų visame mieste, nes farai suėmė kokį nors mano klientą, atleido už praleistus pasimatymus restorane ir mano išvedžiojimus, kad viską darau dėl jos ir Eimės. Kai prieš metus įjunkau gerti, ji mane išmetė. Praradau vieną iš geriausių dalykų, ką turėjau. Jeigu prarasčiau mūsų dukrą? Net negaliu pradėti mąstyti apie tą siaubą.

Galvoje pasigirdo tėvo, kuris perdavė man sukčiavimo amatą, balsas, kai mokė, ką daryti, jeigu kada nors būsiu sugautas sukčiaujantis: *Išverk nepaisydamas nieko.*